

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Oto Kubeše a soudkyň Mgr. Kateřiny Boudníkové a JUDr. Radky Zahradníkové, Ph.D. ve věci

žalobce: **Václav Hlaváč**, narozený dne 3. 5. 1961
bytem Nad Kapličkou 3120/16, 100 00 Praha 10
zastoupený advokátem JUDr. Markem Hlaváčem
sídlem Akademická 663/5, 108 00 Praha 10

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátem Mgr. Dušanem Sedláčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o nahrazení projevu vůle

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Rakovníku ze dne 4. 9. 2020, č. j. 3 C 55/2020 - 195

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje** s tím, že výše uspokojeného restitučního nároku žalobce ve výroku I. činí 558 922 Kč.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 26 233 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Brejchová

Odůvodnění:

1. Rozsudkem uvedeným v záhlaví soud prvního stupně ve výroku I. nahradil projev vůle žalované uzavřít s žalobcem podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“) smlouvu o bezúplatném převodu pozemku parc. č. 555/116, 556/1, 556/64, 556/61, 556/62, 570/15 v k. ú. Krušovice a ve výroku II. rozhodl o povinnosti žalované zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 40 875 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.
2. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včas odvolání. Má za to, že nebyly splněny podmínky mimořádného postupu mimo rámec ustanovení § 11a odst. 1 zákona o půdě vymezené konstantní judikaturou Ústavního soudu (dále též „ÚS“) a Nejvyššího soudu (dále též „NS“), když na základě dokazování nelze uzavřít, že by žalobce či jeho právní předchůdce vyvíjeli dlouhodobou marnou aktivní snahu získat náhradní pozemek ve veřejných nabídkách (aktivní přístup oprávněné osoby předpokládá trvalou snahu o uspokojení nároku ve veřejných nabídkách) a že by se žalovaná dopustila konkrétně vůči žalobci či jeho právnímu předchůdci liknavého či svévolného postupu. Žalobce se až do listopadu 2018 nezúčastnil žádné veřejné nabídky, přestože byl v pozici oprávněné osoby po svém právním předchůdci po dobu delší než 10 let. Veřejné nabídky se zúčastnil až v termínu 5. 11. 2018 – 5. 12. 2018, tato účast však byla pouze předstíraná, neboť žalobce neměl zájem o získání náhradního pozemku, ale jen argumentu do soudního sporu. Jediná účast právního předchůdce žalobce ve veřejné nabídce dle zákona o půdě byla úspěšná a vedla k převodu osmi pozemků v k. ú. Hlavňov. Při jediné účasti právního předchůdce žalobce ve veřejné nabídce dle zákona č. 95/1999 Sb. o prvenství jiné oprávněné osoby rozhodla vyšší nabídka, přičemž vyšší cenu nabídnout mohl. O nevydání významné části odňatých pozemků bylo rozhodnuto až v roce 2016, přesto žalobce v té době podával již první náhradové žaloby, čímž se z možnosti uspokojení nároku ve veřejných nabídkách vyloučil. O přecenění nároku žalobce žádal až v předžalobní upomínce z 6. 8. 2015, a to na základě znaleckých posudků naprosto nesprávně hodnotící všechny odňaté pozemky jako stavební. Žaloba na určení výše nároku podána nebyla. Žalovaná má za to, že absence účasti žalobce ve veřejných nabídkách nebyla způsobena nepřeceněním restitučního nároku, ale z důvodu neznalosti zákona. V takovém postupu žalovaná neshledává trvalou snahu oprávněných osob o uspokojení jejich nároku ve veřejných nabídkách. Žalovaná nesouhlasí ani se závěrem o její liknavosti a svévoli při uspokojování nároku žalobce. Soud prvního stupně takový postup ztotožnil s délkou řízení o vydání odňatých pozemků, což je v rozporu s judikaturou NS, navíc nezohlednil rozsah a obsah restitučního správního spisu rodiny žalobce. Soud prvního stupně rovněž vybočil z judikatury týkající se charakteru odňatých pozemků. Pro území pražských Malešic, v němž se nacházely odňaté a nevydané pozemky, byly v 30. letech 20. století dva návrhy zastavovacích a regulačních plánů: severní (regulační plán pro část území Prahy XI) nepotvrzený ministerstvem veřejných prací a jižní (regulační plán pro část území Prahy XIII) potvrzený ministerstvem veřejných prací. I kdyby se podle severního plánu postupovalo, což nebylo prokázáno, nemůže být podkladem pro navýšení ceny, když dle soudní praxe je podmínkou pro využití jeho platnost. Tento plán však zůstal v rovině návrhu, nebyl za Státní regulační komisi pro Prahu a okolí podepsán. Jde tedy o nicotný akt a nemůže se tak na něj vztahovat presumpce správnosti správního aktu. Soud prvního stupně si odporuje, když jednou tento plán označuje jako formálně nedostatečný a podruhé jako potvrzený a platný. Dále nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně o převoditelnosti náhradních pozemků vzhledem k tomu, že sdělením obce Krušovice ze dne 1. 6. 2020 bylo doloženo, že k pozemkům se vztahuje výluka zakotvená v ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 503/2012 Sb.“). Ke zjištění převoditelnosti byly čteny dvě listiny, z nichž vyplynula rozporná zjištění ohledně této překážky, a to sdělení obce Krušovice ze dne 1. 6. 2020 a sdělení Stavebního úřadu v Novém Strašecí ze dne 12. 6. 2020. Pokud se soud prvního stupně

přiklonil ke zprávě označeného stavebního úřadu jakožto úřadu oprávněného k podání vyjádření podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) a odst. 2 zákona č. 503/2012 Sb., není jeho závěr správný, neboť tímto úřadem je úřad územního plánování, kterým je pro daný případ Městský úřad v Rakovníku, úřad územního plánování a regionálního rozvoje. V tomto směru žalovaná odkázala na rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 1900/2020, rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 2924/2019. Pokud v řízení nastala situace, kdy tvrzení o překážce převoditelnosti nebylo prokázáno, měla být žalovaná poučena podle ustanovení § 118a o. s. ř. o neunesení důkazního břemene. V závěru žalovaná uvedla, že výše nároku žalobce (250 770,15 Kč) byla přečerpána a navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobu zamítne.

3. Žalobce navrhl potvrzení napadeného rozsudku. Zdůraznil, že do dnešního dne nebyl uspokojen restituční nárok, který uplatnil jeho právní předchůdce před 29 lety a s ohledem na nesprávné ocenění nároku a odmítavý postoj žalované ke správnému zaevidování tohoto nároku byl žalobce vyloučen z efektivní účasti ve veřejných nabídkách náhradních pozemků. Takovýto postup je soudní praxí hodnocen jako svévolný a byl již v případě restituce žalobce konstatován i Nejvyšším soudem. Při ocenění nároku žalovaná poukazuje na nicotnost severního regulačního plánu, jižní regulační plán sice uznává, ale nepostupuje podle něj.
4. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v intencích ustanovení § 212 věty první o. s. ř. v celém rozsahu podle ustanovení § 212a odst. 1, 5 a 6 o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
5. Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že dne 16. 4. 2020 žalobce jako oprávněná osoba podle zákona o půdě podal žalobu, jíž se vůči žalované domáhal bezúplatného převodu náhradních pozemků v žalobě specifikovaných (parc. č. 555/117, 555/116, 556/1, 556/64, 556/61, 556/62, 570/15 v k. ú. a obci Krušovice) za účelem uspokojení nároku, který mu vznikl tím, že v rámci restituce podle zákona o půdě nebyly jemu či jeho právnímu předchůdci vydány původní (v minulosti na stát převedené) pozemky pro některou ze zákonem stanovených překážek. Řízení bylo zastaveno ohledně pozemku parc. č. 555/117 v k. ú. Krušovice.
6. Žalovaná s žalobou nesouhlasila, namítala, že nejsou splněny předpoklady pro odlišný postup, než předvidá ustanovení § 11a zákona o půdě, tj. dlouhodobá nemožnost restituenta domoci se svých práv, aktivní účast oprávněné osoby ve veřejných nabídkách náhradních pozemků a liknavost či svévole na straně žalované. Nesouhlasila též s oceněním odňatých pozemků jako pozemků stavebních, neboť měla za to, že nebyl prokázán jejich stavební charakter v době přechodu na stát.
7. Soud prvního stupně učinil ve vztahu k základu a výši nároku žalobce a ve vztahu k náhradním pozemkům skutková zjištění z níže uvedených listinných důkazů. Některé skutečnosti byly mezi účastníky nesporné.
8. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobce je oprávněnou osobou dle zákona o půdě, který je držitele nevypořádaného restitučního nároku na vydání náhradních pozemků na základě následujících správních rozhodnutí, kterými bylo určeno, že žalobce nebo jeho právní předchůdce Ing. Zdeněk Hlaváč nejsou vlastníky pozemků (resp. jejich podílů) v rozhodnutí specifikovaných pro omezení uvedené v ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě a náleží jim tak za ně náhrada dle § 11 odst. 2 a § 17, případně § 16 tohoto zákona. Žalobce zdědil nároky po Ing. Zdeňku Hlaváčovi, narozenému dne 12. 5. 1927, zemřelému dne 25. 12. 2006, na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 16. 5. 2012, č. j. 13 D 98/2007 – 632, podle něhož restituční nároky zůstavitele zdědil žalobce spolu s bratrem Ing. Janem Hlaváčem, každý jednou polovinou, na základě schválené dohody o vypořádání dědictví.
9. Právní předchůdce Ing. Zdeněk Hlaváč uplatnil dne 18. 12. 1991 podle zákona o půdě v zákonem stanovené lhůtě nárok na vydání státem odňatých zemědělských pozemků.

10. Rozhodnutím Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy č . j. PÚ 1171/99 ze dne 26. 5. 1999 nebyla Věře Váchové (1/2) a Ing. Zdeňku Hlaváčovi (1/2) vydána část pozemku PK parc. č. 736 o výměře 18 310 m² v k. ú. Malešice z důvodu její zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (1).
11. Rozhodnutím Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy č. j. PÚ 1172/99 ze dne 26. 5. 1999 ve znění oznámení o opravě písařské chyby č. j. PÚ 1172/99 ze dne 25. 6. 1999 nebyly Věře Váchové (1/2) a Ing. Zdeňku Hlaváčovi (1/2) vydány části pozemků PK parc. č. 616 o výměře 104 m², parc. č. 618 o výměře 149 m², parc. č. 623 o výměře 998 m² a parc. č. 906 o výměře 1 475 m² v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (2).
12. Rozhodnutím Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy č. j. PÚ 1172/99/2 ze dne 24. 11. 1999 nebyly Věře Váchové (1/2) a Ing. Zdeňku Hlaváčovi (1/2) vydány části pozemků PK parc. č. 836 o výměře 5 983 m², parc. č. 838 o výměře 8 265 m², parc. č. 858 o výměře 6 485 m², parc. č. 863 o výměře 19 301 m², parc. č. 867 o výměře 2 794 m² v k. ú. Malešice z důvodu, že pozemky byly součástí chráněného parku dle zákona č. 114/92 Sb. (3).
13. Rozhodnutím Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy č . j. PÚ 208/00 ze dne 13. 10. 2000 nebyla Věře Váchové (1/2) a Ing. Zdeňku Hlaváčovi (1/2) vydána část pozemku PK parc. č. 752 o výměře 2 072 m² v k. ú. Malešice z důvodu její zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (4).
14. Rozhodnutím Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy č. j. PÚ 1017/00/1 ze dne 23. 3. 2001 nebyly Věře Váchové (1/2) a Ing. Zdeňku Hlaváčovi (1/2) vydány části PK pozemků parc. č. 747 o výměře 2 072 m² a parc. č. 752 o výměře 1 421 m² v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (5).
15. Rozhodnutím Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy č. j. PÚ 933/02 ze dne 28. 5. 2002 nebyla Věře Váchové (1/2) a Ing. Zdeňku Hlaváčovi (1/2) vydána část pozemku PK parc. č. 751 o výměře 10 786 m² v k. ú. Malešice z důvodu její zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (6).
16. Rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1040/03/3 ze dne 28. 11. 2003 nebyly Věře Váchové (1/2) a Ing. Zdeňku Hlaváčovi (1/2) vydány části pozemků PK parc. č. 864 o výměře 3 702 m², parc. č. 865 o výměře 741 m², parc. č. 870 o výměře 2 703 m², parc. č. 871 o výměře 1 296 m² a parc. č. 872 o výměře 1 265 m² v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (7).
17. Rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 292/91 ze dne 1. 4. 2004, ve znění opravného rozhodnutí č. j. 292/91/8 ze dne 26. 7. 2012, nebyly Věře Váchové (1/2) a Ing. Zdeňku Hlaváčovi (1/2) vydány části pozemků PK parc. č. 864 o výměře 7 451 m², parc. č. 865 o výměře 2 132 m², parc. č. 870 o výměře 5 443 m², parc. č. 871 o výměře 3 914 m², parc. č. 872 o výměře 5 894 m² v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (8).
18. Rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 292/91/1 ze dne 26. 8. 2008 nebyly Věře Váchové (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a žalobci (1/4) vydány části pozemků PK parc. č. 752 a parc. č. 751 o celkové výměře 18 023 m² (dle KN parc. č. 752/1, 752/8, 752/48 a 752/49) v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (9).
19. Rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 292/91/4 ze dne 13. 8. 2010 nebyla Věře Váchové (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a žalobci (1/4) vydána část pozemku PK parc. č. 675 o výměře 2 084 m² v k. ú. Malešice z důvodu její zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (10).

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Brejchová

20. Rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 292/91/6 ze dne 24. 7. 2012 nebyly Věře Váchové (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a žalobci (1/4) vydány části pozemků PK parc. č. 747 o výměře 11 579 m², parc. č. 751 o výměře 16 m² v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (11).
21. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 292/91/11 ze dne 25. 9. 2013 nebyly Věře Váchové (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a žalobci (1/4) vydány části pozemků PK parc. č. 694 o výměře 2 732 m², parc. č. 695 o výměře 3 200 m² v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (12).
22. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 292/91/12 ze dne 29. 10. 2013 nebyly Věře Váchové (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a žalobci (1/4) vydány části pozemků PK parc. č. 694 o výměře 490 m² a parc. č. 695 o výměře 615 m² v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (13).
23. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 292/91/16 ze dne 13. 4. 2016, nebyly Zuzaně Novotné (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a žalobci (1/4) vydány části pozemků PK parc. č. 694 o výměře 2 117 m², parc. č. 695 o výměře 1 787 m² v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (14).
24. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 292/91/17 ze dne 13. 4. 2016, nebyly Zuzaně Novotné (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a žalobci (1/4) vydány části pozemků PK parc. č. 347 o výměře 1 308 m², parc. č. 687 o výměře 17 505 m², parc. č. 706 o výměře 908 m², parc. č. 724 o výměře 836 m², parc. č. 749 o výměře 8 697 m², parc. č. 757 o výměře 3 012 m², parc. č. 763 o výměře 7 023 m² v k. ú. Malešice z důvodu zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (15).
25. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 292/91/18 ze dne 18. 4. 2016, nebyly Zuzaně Novotné (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a žalobci (1/4) vydány části pozemků PK parc. č. 751 o výměře 1 834 m², parc. č. 752 o výměře 6 348 m² v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (16).
26. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 292/91/19 ze dne 19. 4. 2016, nebyla Zuzaně Novotné (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a žalobci (1/4) vydána část pozemku PK parc. č. 619 o výměře 727 m² v k. ú. Malešice z důvodu dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a c) zákona o půdě (17).
27. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 292/91/20 ze dne 27. 4. 2016, nebyla Zuzaně Novotné (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a žalobci (1/4) vydána část pozemku PK parc. č. 749 o výměře 9 096 m² v k. ú. Malešice z důvodu zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (18).
28. Pozemek PK parc. č. 752 přešel na stát na základě rozhodnutí ONV v Praze 10 čj. Výst. 206/69 Mal. p. 752 ze dne 22. 1. 1969 (právní moc 15. 3. 1969), kterým byl tento pozemek podle § 18 zák. č. 87/58 Sb. vyvlastněn pro uskutečnění průmyslové výstavby a komunikace k žádosti a ve prospěch Československého státu zastoupeného Inženýringem stavebních závodů Praha.
29. Ostatní odňaté pozemky přešly na stát nejprve na základě výměru ÚNV hl. m. Prahy, zemědělského referátu, zn. 6243 - XI/17- 49-IX. ze dne 6. 5. 1952 o vykoupení a ponechání půdy, podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě, který byl následně zrušen a nahrazen výměrem ÚNV hl. m. Prahy, zemědělského referátu, zn. 613-2-54-496/Poz. ref. ze dne

30. 4. 1954 o vykoupení a ponechání půdy ve znění opravného rozhodnutí ÚNV hl. m. Prahy, zemědělského referátu, zn. Em – 108-560-54-1292/Poz.ref. ze dne 5. 11. 1954.
30. Z rozhodnutí Zemědělské správy Rady ÚNV hlavního města Prahy ze dne 7. 12. 1957 zn. Zem-6494 – 6. 12. 1957 a z žádosti o příděl ze dne 6. 11. 1957 vyplývá, že Státnímu plemenářskému statku, národnímu podniku Xaverov, byly přiděleny nemovitosti v k. ú. Malešice (s účinností přídělu k 1. 5. 1954), vykoupené z majetku právní předchůdkyně žalobce. Z usnesení Lidového soudu v Praze č. d. 12.154/1957 ze dne 8. 3. 1958 a z výpisu z pozemkové knihy byl zjištěno, že se odepsaly parcely vykoupené z majetku právní předchůdkyně žalobce a nabyvatelem se stal Československý stát – Státní plemenářský podnik v Xaverově, n. p.
31. Dle sdělení Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy (dále též „IPR Praha“) ze dne 9. 2. 2017, č. j. 14149/2016, 14155/2016 k funkčnímu využití pozemků v k. ú. Malešice k datu jejich převodu na stát, tj. 6. 5. 1952 a 30. 4. 1954, bylo zjištěno, že pozemky PK parc. č. 747, 749, 751, 752 byly určeny k zastavění průmyslovou výrobou (uvedené užití dokládají také zákresy v mapě stopcen stavebních pozemků), pozemky PK parc. č. 347, 616, 618, 619, 623, 836, 838, 858, 864 byly určeny k souvislému zastavění bytovými nebo rodinnými domy a komunikacemi, pozemek PK parc. č. 763 byl určen k zastavění průmyslovou výrobou (uvedené užití dokládají také zákresy v mapě stopcen stavebních pozemků), pozemky PK parc. č. 863, 865, 867, 870, 871, 872, 906 byly určeny k částečnému zastavění bytovými nebo rodinnými domy a komunikacemi (uvedené užití dokládají také zákresy v mapě stopcen stavebních pozemků), pozemek PK parc. č. 757 byl částečně určen k zastavění průmyslovou výrobou. Pozemky PK parc. č. 675, 687, 694, 695, 706, 724, 736 nebyly určeny k zastavění. IPR Praha vyšel z evidované a archivované dokumentace – návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XI – (Malešice) s přílehlými částmi území Prahy IX – (Hloubětín), Prahy XI (Hrdlořezy) a Prahy XIII – (Strašnice), mezi státními silnicemi Českokobrodskou a Černokosteleckou (resp. třídami Poděbradovou a maršála Foche), východně od ulice Mladoňovi - plán vyložen 18. 3. 1938 (dále též „severní regulační plán“); návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XIII (Strašnic, Hostivaře a Záběhlic) s přílehlými částmi Prahy XI – Malešic a Štěrbohol - plán byl potvrzen Ministerstvem veřejných prací 18. 1. 1938 (dále též „jižní regulační plán“); mapa se zákresem stopcen stavebních pozemků Inv. Č. M – C – 000001-002 evidující výši cen stanovenou podle nařízení předsedy vlády č. 175/1939; digitální Ortofotografické letecké snímky Prahy zachycující lokalizaci a podobu nové výstavby v období mezi lety 1945 – 1953.
32. Ze sdělení IPR Praha ze dne 21. 11. 2017, č. j. 13561/2017, plyne, že elektronická spisová služba byla zavedena od 1. 1. 2007, přičemž od té doby eviduje žádost ze dne 12. 3. 2008, v níž Pozemkový fond ČR (PF) poprvé požádal o poskytnutí územně plánovací dokumentace platné v období let 1935 až 1970 (žádost vyřízena dne 19. 3. 2008). Dle sdělení IPR Praha ze dne 21. 11. 2017, č. j. 13560/2017, PF nebo SPÚ žádaly v rozmezí let 2008 – 2012 (naposledy 5. 4. 2012) 18x o poskytnutí územně plánovací dokumentace platné v období let 1935 až 1970. Na tyto žádosti bylo odpovězeno sdělením doplněným kopiemi požadovaných regulačních a zastavovacích plánů Státní regulační komise pro Prahu a okolí, případně dostupné územně plánovací dokumentace zpracované pro Prahu a okolí či její části. Ze sdělení IPR Praha ze dne 21. 11. 2017, č. j. 13559/2017, plyne, že neobdržel od SPÚ či jeho právního předchůdce žádost o informaci nebo žádost poskytnutí územně plánovací dokumentace platné k datům 6. 5. 1952, 30. 4. 1954 nebo 22. 1. 1969 ve vztahu k pozemkům v k. ú. Malešice parc. č. 347, 616, 618, 619, 623, 675, 687, 694, 695, 706, 724, 736, 747, 749, 751, 752, 858, 863, 864, 865, 867, 870, 871, 757, 763, 836, 838.
33. Z internetového článku s názvem „Historické regulační plány“ ze dne 5. 2. 2013, autor: Martina Flekačová, vyplývá, že Praha se v roce 1918 stala hlavním městem, jednalo se o srostlé území historického centra a administrativně samostatných předměstí a obcí. Pro usměrnění poměrně živelného růstu města vznikla potřeba vytvoření generálního regulačního plánu. Z toho důvodu byla v roce 1920 ustavena Státní regulační komise pro hlavní město Prahu (SRK), která do své působnosti zahrнула dalších 78 obcí tzv. zájmového okolí. Komise se nejprve zabývala

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Brejchová

vypracováním regulačních plánů pro území samotné Prahy a později pro přilehlý zájmový obvod. Přehledný regulační a zastavovací plán Prahy komise dokončila v roce 1930, ale do konce první republiky nebyl schválen. Celkem komise projednala 124 návrhů regulačních plánů, z nichž 70 bylo potvrzeno Ministerstvem veřejných prací. Do roku 1939, kdy komise zanikla, se však nepodařilo projednat plány pro všechna území. Kromě celkových regulačních plánů Prahy byly vypracovány plány jednotlivých částí Prahy. V mapové aplikaci se nacházejí převážně plány potvrzené Ministerstvem veřejných prací, ale pokud plán schválen nebyl nebo se nedochoval, nahradil jej jiný neschválený plán. Dle kopií zobrazení plánů s popisem byl návrh regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XIII vyložen a následně potvrzen Ministerstvem veřejných prací 18. 1. 1938; návrh regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XI potvrzen nebyl.

34. Z výňatku ze stavebně technické dokumentace - lokalita Malešice – z října 2014, plyne, že dle ortofotomapy z roku 1953 na prověřovaných částech pozemků PK parc. č. 616, 618, 623, 375, 394, 695, 736, 747, 751, 752, 836, 838, 858, 863, 867, 864, 865, 870, 871, 872, 906 v k. ú. Malešice neprobíhala žádná výstavba. Dle ortofotomapy z roku 1975 pak byly pozemky většinou zastavěny (výstavba rodinných domů, skladů, komunikace, průmyslových areálů, areálu střední průmyslové školy a středního odborného učiliště, ev. výstavba Malešického parku, s výjimkou pozemku PK parc. č. 906).
35. K určení hodnoty nevydaných PK pozemků parc. č. 747, 749, 751, 347, 616, 618, 619, 623, 675, 687, 694, 695, 706, 724, 736, 757, 763, 836, 838, 858, 863, 864, 865, 867, 870, 871, 872, 906 a 752 v k. ú. Malešice, hl. m. Praha, předložili znalecké posudky oba účastníci.
36. Žalovaná předložila k ocenění nevydaných pozemků následující znalecké posudky. Znaleckým posudkem Ing. Pavla Čoudka č. 1221 - 101 - 02/2008 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 9) stanovena na částku 104 530 Kč. Znaleckým posudkem Ing. Zdeňka Tomíčka č. 9419 -339 - 2016 ze dne 18. 10. 2016 byla hodnota pozemku nevydaného správním rozhodnutím ad 17) stanovena na částku 182 372 Kč. Znaleckými posudky Daniely Raškové ze dne 4. 4. 2017, č. 3153/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 12) stanovena na částku 27 287,20 Kč, č. 3154/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 13) stanovena na částku 5 083 Kč, č. 3155/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 14) stanovena na částku 17 958,40 Kč, č. 3156/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 15) stanovena na částku 195 297,80 Kč, č. 3157/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 10) stanovena na částku 8 752,80 Kč, č. 3158/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 4) stanovena na částku 12 017,60 Kč, č. 3159/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 6) stanovena na částku 46 102,80 Kč, č. 3160/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 16) stanovena na částku 34 227,60 Kč, č. 3161/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 11) stanovena na částku 48 699 Kč, č. 3162/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 5) stanovena na částku 18 696,20 Kč, č. 3163/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 8) stanovena na částku 114 236,40 Kč, č. 3164/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 7) stanovena na částku 51 447,10 Kč, č. 3165/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 3) stanovena na částku 177 335 Kč, č. 3166/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 2) stanovena na částku 11 332,70 Kč, č. 3167/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 1) stanovena na částku 80 051,60 Kč. Nárok ze správních rozhodnutí ad 1) až ad 17) byl oceněn na částku 1 135 417,20 Kč (čtvrtina 283 854,30 Kč). Znalecké posudky vychází při oceňování z charakteru pozemků evidovaného ke dni odnětí. Ocenění pozemků nevydaných rozhodnutím ad 18) nebylo doloženo.
37. Žalobce předložil znalecký posudek č. 2345/04/2017 ze dne 30. 1. 2017, vypracovaný znalcem Doc. Ing. Jaromírem Ryskou, CSc., z něhož vyplývá, že hodnota nevydaných pozemků činí

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Brejchová

38 386 960 Kč (čtvrtina 9 596 740 Kč). Znalec vycházel z dobových dokumentů (získaných z IPR Praha) a pozemky ocenil podle toho, zda dle dobové územně plánovací dokumentace (jižní a severní regulační plán) byly pozemky určeny k zastavění či nikoliv. V dodatku č. 1 ke znaleckému posudku ze dne 14. 6. 2017, znalec učinil závěr, že území určená k zastavění komunikací v regulačních plánech vyhotovených v letech 1938 byly plochy určené k zastavění, a proto v rámci ocenění jsou považovány jako plocha k zastavění. Dodatek č. 2 ke znaleckému posudku ze dne 12. 2. 2018, znalec vypracoval za účelem popisu postupu stanovení ploch parcel určených k zastavění, když vycházel z použitelnosti severního regulačního plánu. Argumentoval tím, že IPR Praha na tento plán jako na jediný dohledatelný k datu 30. 4. 1954 odkázal, že v návrhu Rady ÚNV na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města z 24. 6. 1958 je v odůvodnění přímý odkaz na regulační plán z roku 1938 pro oblast Strašnice a Malešice (v textu bod 3/ Územní plány v řešené oblasti: „Oblast Strašnic a Malešic je rozestavěn podle plánu Státní regulační komise z r. 1938. Tento plán je až dodnes platným regulačním plánem“), že z ortografických leteckých snímků zachycujících postup zástavby v k. ú. Malešice v letech 1945 – 1953 lze dovodit, že se podle severního regulačního plánu i skutečně postupovalo. Použitelnost označeného plánu lze dovodit dále z toho, že v zápise Obvodního národního výboru v Praze z 19. 6. 1950, který se týká výstavby jednoho z bytových domů na parc. č. 806 v k. ú. Malešice (v ulici Nad Vodovodem), je uvedeno, že území je regulováno potvrzeným přehledným plánem, že ve sdělení Ministerstva zemědělství ze dne 18. 12. 1947, č. j. Čst. 7869-2/47 o prohlášení stavebního obvodu na části pozemku PK 238/1 v Malešicích, se uvádí, že obvod se podrobuje zásadám, které jsou obsaženy v regulačním plánu z roku 1938. U pozemku PK parc. č. 752 znalec vycházel z toho, že tento pozemek byl výslovně vyvlastněn za účelem výstavby, tomuto účelu odpovídalo i jeho zařazení do směrného územního plánu hl. m. Prahy účinného od 22. 4. 1964 (spadal do funkčních ploch těžby a průmyslu a v severní části do plochy komunikace I. třídy). Dopisem ze dne 15. 8. 1968 Státní závody Praha Inženýring požádaly o vyvlastnění pozemků PK parc. č. 751 a 752 v k. ú. Malešice pro stavbu základních závodů výrobních družstev. Před vyvlastněním bylo vydáno územní rozhodnutí odboru územního plánování a architektury ONV ze dne 14. 5. 1968, čj. OÚPA – 1992 – 4750/68, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby servisu a opravy osob. automobilů v Praze 10 Malešicích při jižní straně ul. Černokostelecká na č. kat. 4079, 752 (stavba měla být realizována již podle vydaného rozhodnutí ze dne 21. 9. 1959); podkladem pro rozhodnutí byl podrobný územní plán průmyslové oblasti Malešice – Hostivař, schválený radou NVP v roce 1966. Na územní rozhodnutí navazovalo rozhodnutí o přípustnosti stavby (stavební povolení) vydané dne 28. 6. 1969 odborem výstavby ONV v Praze 10, č.j. Výst. 7786/69. Dne 28. 6. 1978 pak bylo vydáno kolaudační rozhodnutí č. j. výst. 634/78/Pg, kterým byla povolena stavba servisu a opravy osobních automobilů ČSAO NVP umístěná na pozemku PK 752.

38. Dopisem ze dne 15. 9. 1993 Pozemkový fond ČR oznámil Ing. Zdeňku Hlaváčovi, že jeho žádost o poskytnutí náhradních pozemků byla zaevidována.
39. Pro uspokojení restitučního nároku ze správních rozhodnutí podal Ing. Zdeněk Hlaváč žádost o převod pozemků dle zákona č. 95/1999 Sb. ze dne 15. 8. 2005 (parc. č. 198/2 v k. ú. Šeberov, parc. č. 751/189, 751/191 v k. ú. Koloděje). Dle protokolů z vyhodnocení výzvy ze dne 6. 10. 2005 nebyl úspěšný s ohledem na převis poptávky. V dopise ze dne 4. 1. 2019 žalovaná sdělila, že žádost žalobce o převod zemědělského pozemku parc. č. 1581/32 v k. ú. Třebovice byla z veřejné nabídky vyloučena z důvodu, že uplatněné restituční nároky převyšují evidovaný zůstatek restitučních nároků.
40. Dopisem ze dne 15. 4. 2014 žalobce požádal o sdělení souhrnné výše restitučního nároku a současně požádal o učinění odpovídající nabídky náhradních pozemků. Dopisem ze dne 12. 5. 2014 žalovaná sdělila, že eviduje nárok žalobce ve výši 170 594,55 Kč a že náhradní pozemek mohou oprávněné osoby vybrat z veřejné nabídky pozemků určených k převodu podle § 12 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Brejchová

zákonů, ve znění pozdějších předpisů nebo z veřejné nabídky pozemků určených k převodu dle § 11a zákona o půdě. Dopisem ze dne 6. 8. 2015 žalobce sdělil žalované, že získání náhradních pozemků ve veřejných dražbách je neschůdné s ohledem na nedostatek nabízených pozemků, tím spíše těch, které by byly alespoň přibližně adekvátní pozemkům odňatým. Množství nevypořádaných nároků je ve srovnání s nabízenými náhradními pozemky v obrovském nepoměru. Současně vyslovil nesouhlas s výší evidovaného nároku s ohledem na závěry znalce Doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc. Dopisem ze dne 11. 2. 2016 adresovaný řediteli SPÚ žalobce projevil znepokojení nad stavem uspokojování jeho nároku a upozornil na to, že poslední nabídka se konala 7. 9. 2015.

41. Žalovaná předložila na CD nosiči přehledy veřejných nabídek za období 1998 – 2015 (odstavec 36. – 41. odůvodnění napadeného rozsudku).
42. Soud prvního stupně na zjištěný skutkový stav aplikoval ustanovení § 4 odst. 1 a 2, § 11 odst. 1 písm. c), § 11a odst. 1 a 13 zákona o půdě a k němu přijatou judikaturu Nejvyššího soudu (rozsudek NS sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 3893/2008) a Ústavního soudu (nález ÚS sp. zn. III. ÚS 495/02, nález ÚS sp. zn. III. ÚS 495/05), podle níž lze nárok žalobce na uspokojení jeho nároku na vydání náhradních pozemků uspokojit soudní cestou, pokud žalovaná neplní svou povinnost udržovat nabídku náhradních pozemků s takovými kvalitativními a kvantitativními parametry, aby při uspokojování restitučních nároků nedocházelo ke zbytečným průtahům a k počínání, které by bylo lze označit za liknavé, či dokonce svévolné, tedy aby plnila svou povinnost převádět náhradní pozemky v co možná nejkratší době a co možná nejširšímu okruhu oprávněných osob. Žalovaná, která je zde v postavení dlužníka, musí nést odpovědnost za své prodlení a nesmí mařit uspokojení svých věřitelů například tím, že se majetku vhodného k uspokojení restitučních nároků zbavuje. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že postup žalované lze vyhodnotit jako liknavý a svévolný, zejména s ohledem na chybné ocenění nevydaných pozemků. Při ocenění nároku žalobce soud prvního stupně vycházel ze znaleckého posudku předloženého žalobcem, neboť měl za to, že závěry tohoto znaleckého posudku respektují označenou judikaturu zabývající se problematikou ocenění v restituci nevydaných pozemků, které v době převodu na stát byly určeny ke stavbě. Zdůraznil, že to, že nevydané pozemky byly v době převodu na stát určeny k zástavbě, vyplývalo z předložených regulačních plánů z 30. let minulého století, které představovaly dobově platnou územně plánovací dokumentaci a které předurčovaly pozemky ke stavebnímu využití a do značné míry determinovaly jejich hodnotu. Z tohoto pohledu pak bylo bezvýznamné, že v roce 1957 bylo rozhodnuto o přidělení některých pozemků do užívání Státního plemenářského statku v Xaverově, neboť oblast Malešic byla i nadále zamýšlena k zastavění a dle směrného územního plánu Prahy z roku 1955 a připravovaného programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města se měl změnit pouze charakter výstavby na soustředěnou bytovou výstavbu oproti původně předpokládaným rodinným domům. Na úvaze soudu prvního stupně ohledně charakteru nevydaných pozemků by nemělo vliv ani to, pokud by bylo zjištěno, že návrh severního regulačního plánu skutečně nebyl potvrzen, neboť bylo prokázáno, že tento plán byl při výstavbě na území Malešic fakticky používán, či z něj bylo vycházeno. Jeho používání potvrdila v roce 1958 Rada ÚNV, když nebylo pochyb, že tehdejší zápis odkazuje právě tento plán vzhledem k tomu, že byly uváděny ulice, jejichž výstavbu reguloval právě severní regulační plán. U pozemku PK parc. č. 752 byly splněna kritéria pro jeho posouzení jako stavebního vzhledem k tomu, že byl vyvlastněn za účelem výstavby, která se realizovala v souladu se směrným územním plánem. Soud prvního stupně žalované vytkl, že ve smyslu ustanovení § 21a odst. 3 zákona o půdě to byla ona, kdo měl nést náklady spojené s oceněním věci, a bylo proto její povinností, aby obstarala podklady pro řádné ocenění nároku žalobce tak, aby mu umožnila efektivní uplatnění práva na náhradní pozemky. Chybná evidence nároku (ve výši mnohonásobně nižší) pak v podstatě žalobci znemožnila účast ve veřejných nabídkách. Za dané situace by šlo o účast čistě formální. Při posuzování základu nároku pak soud prvního stupně vzal v úvahu i

extrémní délku rozhodování o vydání či nevydání pozemků, kdy o podstatné části nároku bylo rozhodnuto až v roce 2016, což přispělo rovněž k prodloužení žalované.

43. Při přezkumu napadeného rozsudku odvolací soud vycházel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně ohledně základu a výše nároku na vydání věcné náhrady. Soud prvního stupně k nim dospěl na základě správně provedeného dokazování, a odvolací soud na ně pro stručnost odkazuje. Ve vztahu k náhradním pozemkům odvolací soud doplnil dokazování sdělením Městského úřadu v Rakovníku, odboru výstavby, oddělení - úřad územního plánování a regionálního rozvoje ze dne 22. 2. 2021 a podle ustanovení § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval dokazování listinami, jak bude popsáno níže.
44. Podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním nebo převodem práva podle § 13 odst. 8 písm. b), se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby.
45. Podle ustanovení § 28a zákona o půdě pokud tento zákon nestanoví jinak, poskytují se náhrady podle tohoto zákona v cenách platných ke dni 24. 6. 1991, a to u věcí nemovitých v cenách podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., a u věcí movitých v zůstatkových účetních cenách, u věcí s nulovou zůstatkovou cenou ve výši 10 % pořizovací ceny.
46. Podle ustanovení § 14 odst. 1 oceňovací vyhlášky cena za jeden m² nebo jeho části určeného pro stavbu nebo ke zřízení zahrady anebo pozemku vedeného v evidenci nemovitostí jako zastavěná plocha a nádvoří, zahrada, nejde-li o pozemek oceňovaný podle odstavce 2, činí: 250 Kčs v hlavním městě Praze. Cena se upraví podle přílohy č. 7.
47. Právní postavení žalobce jako osoby oprávněné podle zákona o půdě (§ 4 odst. 4 a § 11a odst. 1 věta druhá zákona o půdě) k vydání náhradních pozemků nebylo zpochybňováno. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Cdon 1091/96 odvolací soud uvádí, že mimo rámec správního soudnictví soudu ani nepřísluší přezkoumávat věcnou správnost správních rozhodnutí, a proto je třeba vycházet ze správních rozhodnutí nejen co do otázky, kdo je osobou oprávněnou k vydání věcné náhrady, ale i v otázce rozsahu tohoto nároku (které pozemky nebyly vydány, v jaké výměře a z jakého důvodu nebylo vlastnické právo obnoveno). Soudu přísluší posoudit toliko, zda se nejedná o tzv. pakt, tedy že správní rozhodnutí nebylo vydáno v mezích pravomoci příslušného správního orgánu, přičemž z tohoto pohledu není správním rozhodnutím co vytknout.
48. Soud prvního stupně správně odkázal na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího soudu o tom, že nárok oprávněné osoby na poskytnutí jiného (náhradního) pozemku podle zákona o půdě je majetkovým právem, které je vymahatelné a je soudem chráněno. Rozhodovací soudní praxe je dnes již ustálena na závěru, že v případě liknavého, svévolného či diskriminujícího postupu státu (či jeho předchůdce – Pozemkového fondu ČR) může oprávněná osoba tento nárok uplatnit u soudu žalobou na vydání konkrétního vhodného pozemku, aniž by důvodnost žaloby bylo třeba vázat na podmínku předchozího zahrnutí takového pozemku do veřejné nabídky (rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, uveřejněný pod č. 62/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Podmínkou úspěšnosti žaloby však je, že oprávněná osoba se nemůže dlouhodobě domoci svých práv přes svůj aktivní přístup (rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 5389/2014). Nejvyšší soud také ve svých rozhodnutích opakuje, že naznačené řešení situace, v níž oprávněná osoba v důsledku zjištěných nedostatků v postupu žalované není s to dosáhnout uspokojení svého nároku na vydání náhradních pozemků, nepovažuje za diskriminační vůči jiným restituentům, jelikož je jím pouze dán průchod soukromoprávnímu principu, podle něhož práva náleží bdělým (rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 1324/2014).

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Brejchová

49. S posouzením liknavosti či svévole souvisí otázka správného určení ceny pozemků, které byly v minulosti původním vlastníkům státem odňaty a v rámci restitučního řízení nebyly pro zákonnou překážku vydány (výše restitučního nároku). Nadále platí ustálený judikatorní závěr, podle kterého pro ocenění nevydaných pozemků je rozhodný charakter v době jejich převodu na stát, přičemž tento okamžik vyplývá přímo z příslušného správního rozhodnutí vydaného podle § 9 zákona o půdě, v němž musí být tato otázka jako stěžejní vyřešena. Dnes již ustálená rozhodovací praxe dovolacího soudu (rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 4237/2013, sp. zn. 28 Cdo 4678/2014, sp. zn. 28 Cdo 1013/2016 aj.) k otázce způsobu oceňování podle oceňovací vyhlášky a k výkladu pojmu „pozemek určený pro stavbu“ podle ustanovení § 14 odst. 1 této vyhlášky formulovala závěr, že jestliže v době převodu na stát byly v evidenci vedeny pozemky jako zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě (v době převodu existuje územně plánovací dokumentace, vykoupení za účelem výstavby, bezprostřední realizace výstavby, existence územního rozhodnutí o umístění stavby), je třeba je ocenit jako pozemky určené pro stavbu. Tato judikatura tak není založena pouze na jediném kritériu, např. jedině na platné územně plánovací dokumentaci nebo rozhodnutí o umístění stavby, naopak v kontextu každého jednotlivého případu je nutno zohlednit různé relevantní okolnosti. Takovými konkrétními okolnostmi jakou pak ty, které by se – objektivně uvažováno – promítly do ceny předmětných pozemků v době jejich odnětí, nedocházelo-li by k nucenému omezení vlastnického práva původních vlastníků. Většina pozemků odňatých v roce 1952, ev. 1954 (s výjimkou těch, které byly oceněny ve znaleckém posudku Doc. Ing. Rysky, CSc. jako orná půda) byla vymezena k zastavění již v návrzích regulačních a zastavovacích plánů pro část území Prahy XI a XIII z roku 1938 jakožto výsledku práce před válkou ustavené Státní regulační komise pro Prahu a okolí, jejímž úkolem bylo vypracovat přehledný plán regulační a zastavovací pro území (mimo jiné i pro soudní okres Žižkovský – Hrdlořezy, Malešice, Strašnice, Štěrboholy a Žižkov), v němž budou řešeny základní podmínky stavebního rozvoje Prahy s okolím (viz § 2 zákona č. 88/1920 Sb. o zřízení státní regulační komise pro hlavní město Prahu s okolím). Přestože z dochovaného návrhu regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XI neplyne, že by byl formálně schválen (na rozdíl od plánu pro část území Prahy XIII), je z návrhu Rady ÚNV na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města z 24. 6. 1958 nepochybné, že i podle tohoto plánu bylo při zástavbě postupováno (viz text o rozestavění oblasti Strašnic a Malešic) a charakter (využití) pozemků začleněných do ploch určených k zastavění dle regulačních plánů plyne i ze zákresů v mapě stopcen stavebních pozemků Inv. Č. M – C – 000001-002 evidující výši cen stanovenou podle nařízení předsedy vlády č. 175/1939 Sb. Odvolací soud proto souhlasí s názorem vysloveným v jiných soudních řízeních, že zdůrazňovaný zemědělský účel odnětí pozemků neobstojí, neboť ze shora popsanych okolností je zřejmé, že pozemky byly dlouhodobě začleněny do ploch určených k městské zástavbě, což by se nepochybně promítlo do cen těchto pozemků při svobodném nakládání s nimi, když další historický vývoj potvrdil, že stavební činnost byla (po vykoupení státem k zemědělským účelům) na těchto pozemcích dále plánována a nakonec i realizována, což bylo důvodem, pro který u nich nedošlo k obnovení vlastnického práva oprávněným osobám. Nejvyšší soud v žádném ze svých rozhodnutí nečinil závěr, že by výkup pozemků podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě, determinoval ocenění vykoupěných pozemků pro účely výpočtu restitučního nároku jako pozemků zemědělských, což bylo potvrzeno i rozhodnutími Nejvyššího soudu vydanými ve věci nároku žalobce, který měl základ ve stejných správních rozhodnutích (§ 13 o. z.). Pozemek PK parc. č. 752 v k. ú. Malešice byl za účelem průmyslové výstavby výslovně vyvlastněn v roce 1969. Účel vyvlastnění odpovídal zařazení tohoto pozemku do směrného územního plánu hl. m. Prahy účinného od 22. 4. 1964 a o stavebním charakteru pozemku vypovídaly i správní akty, které byly vydány před i po vyvlastnění tohoto pozemku (rozhodnutí o umístění stavby průmyslového areálu, stavební povolení a kolaudační rozhodnutí). Odvolací soud tak uzavírá, že pokud znalec Doc. Ing. Jaromír Ryska, CSc., ve svém znaleckém posudku ty pozemky, které byly dle regulačních a zastavovacích plánů předurčeny ke stavebnímu využití, ocenil ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 oceňovací vyhlášky,

učinil tak v souladu se shora citovanou judikaturou a odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že hodnota nároku na náhradu z předmětných správních rozhodnutí činí 38 386 960 Kč (čtvrtina žalobce 9 596 740 Kč), neboť taková částka odpovídá principu, podle něhož poskytnutá naturální náhrada má být ekvivalentní hodnotě odňatých pozemků, které by – pokud by zde nebylo zákonem stanovených překážek, byly oprávněné osobě vydány.

50. Nesprávná kvantifikace restitučního nároku je pak soudní praxí kvalifikována jako svévolný postup. Pokud žalovaná přecenění nároků odmítá, žalobce z účasti ve veřejných nabídkách vylučuje a jemu tak bez ohledu na kvalitu a kvantitu veřejných nabídek nezbyvá nic jiného, než svůj nárok uplatnit podáním žaloby na vydání náhradních pozemků, neboť jiný postup nemůže k uspokojení nároku žalobce vést (viz např. usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 2119/2017). Soud prvního stupně proto postupoval správně, pokud žalobci poskytl právní ochranu při uspokojování jeho restitučního nároku.
51. Mezi účastníky bylo nesporné, že ke dni rozhodování odvolacího soudu byl nárok žalobce uspokojen vydáním náhradních pozemků v ceně 33 085 Kč (polovina ceny náhradních pozemků převedených na Ing. Zdeňka Hlaváče smlouvou č. 17PR05/13 ze dne 11. 4. 2005), 768 647 Kč (náhradní pozemky vydané rozsudkem Okresního soudu v Mělníku ze dne 23. 3. 2018, sp. zn. 15 C 47/2016, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2018, sp. zn. 27 Co 166,169/2018 ve spojení s usnesením NS ze dne 20. 8. 2019, sp. zn. 28 Cdo 2031/2019, v celkové hodnotě 846 844 Kč, když nálezem Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 3804/19 byly uvedené rozsudky zrušeny ohledně pozemku parc. č. 403/1 v k. ú. Všetaty vymezeného GP v hodnotě 78 197 Kč), 136 289,30 Kč (náhradní pozemky vydané rozsudkem Okresního soudu v Blansku ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 11 C 156/2016 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2019, sp. zn. 37 Co 156/2018 a usnesením NS ze dne 19. 6. 2019, sp. zn. 28 Cdo 1890/2019), 11 120 Kč (náhradní pozemky vydané rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 20. 11. 2018, sp. zn. 60 C 111/2016 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2019, sp. zn. 17 Co 152/2019), 262 744 Kč (náhradní pozemky vydané rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 14. 2. 2019, sp. zn. 9 C 226/2018, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 7. 2019, sp. zn. 7 Co 666/2019 a usnesením NS ze dne 28. 1. 2020, sp. zn. 28 Cdo 3743/2019), 93 614,10 Kč (náhradní pozemky vydané rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 6. 3. 2019, sp. zn. 8 C 175/2018, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 10. 2019, sp. zn. 17 Co 113/2019 a usnesením NS ze dne 7. 7. 2020, sp. zn. 28 Cdo 1405/2020), 174 052,70 Kč (náhradní pozemky vydané rozsudkem Okresního soudu v Mělníku ze dne 23. 7. 2020, sp. zn. 10 C 21/2020, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2021, sp. zn. 25 Co 280/2020), 920 732,59 Kč (náhradní pozemky vydané rozsudkem Okresního soudu Brno – venkov ze dne 18. 10. 2019, sp. zn. 25 C 183/2016, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 16. 7. 2020, sp. zn. 13 Co 40/2020), tj. celkem 2 400 284,60 Kč.
52. Dalším předpokladem úspěšnosti žaloby je, aby vybraný náhradní pozemek, který má být převeden, byl k převodu „vhodný“. Ani oprávněná osoba, vůči níž bylo postupováno liknavě, svévolně či diskriminujícím způsobem, se nemůže neomezeně domáhat převodu jakéhokoliv zemědělského pozemku z vlastnictví státu. Vždy je třeba hodnotit, zda převodu nebrání zákonné vyluky uvedené v § 11 odst. 1 zákona o půdě a v § 6 zákona č. 503/2012 Sb., či zda nejde o pozemek zatížený právy třetích osob (rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 1568/2011), zda jeho převod není z jiného důvodu zapovězen zákonem (srov. např. usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 99/2010), zda jej lze zemědělsky obhospodařovat (např. usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 592/2013), zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem (např. usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 2462/2014), případně zda nejde o pozemek zastavěný či tvořící součást areálu (rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 2364/2017). Je vždy na soudu, aby v každé jednotlivé věci s ohledem na konkrétní okolnosti případu posoudil, zda pozemky vybrané oprávněnou osobou jako náhradní jsou pro

uspokojení jejího restitučního nároku vhodné, a to ke dni vyhlášení jeho rozhodnutí (§ 154 odst. 1 o. s. ř.).

53. Podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb., ve znění účinném od 1. 11. 2019, podle tohoto zákona nebo zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, anebo zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, nelze převádět z vlastnictví státu na jiné osoby zemědělské pozemky nebo jejich části určené územním plánem nebo regulačním plánem anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěné, s výjimkou zemědělských pozemků 1. převáděných podle § 7 nebo § 10 odst. 1 nebo 2, 2. převáděných se souhlasem obce nebo kraje na osoby, které mají podle schválené stavební dokumentace uskutečnit výstavbu podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, 3. převáděných se souhlasem obce nebo kraje směnou za jiné nemovitosti podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, 4. určených platnou územně plánovací dokumentací nebo již využitých ke zřízení technické infrastruktury; v případě pochybností vydá na základě žádosti Státního pozemkového úřadu vyjádření příslušný úřad územního plánování.
54. Podle ustanovení § 6 odst. 2 věty první zákona č. 503/2012 Sb. na žádost Státního pozemkového úřadu sdělí příslušný správní úřad písemně do 30 dnů, zdali pozemky, které mají být převedeny podle tohoto zákona, nejsou podle odstavce 1 z převodu vyloučeny.
55. K náhradním pozemkům (všechny v k. ú. Krušovice) bylo z informačních výpisů z katastru nemovitostí zjištěno, že jsou ve vlastnictví žalované s právem hospodaření pro Státní pozemkový úřad a jejich cena v celkové výši 558 922 Kč byla mezi účastníky nesporná, odvíjela se od znaleckého posudku Daniely Raškové č. 3728/2020 ze dne 3. 7. 2020 (parc. č. 555/116 – 2 969,60 Kč, parc. č. 556/1 – 316 660 Kč, parc. č. 556/64 – 7 066,80 Kč, parc. č. 570/15 – 7 492,20 Kč) a Ing. Zdeňka Bureše č. 1052 – 190/2019 ze dne 27. 8. 2019 (parc. č. 556/61 – 100 838,40 Kč, parc. č. 556/62 – 123 895,20 Kč). Pozemek parc. č. 555/116 je druhem ostatní plocha, manipulační plocha, pozemek parc. č. 556/64 je druhem ostatní plocha, neplodná půda a pozemky parc. č. 556/1, 570/15, 556/61, 556/62 jsou druhem orná půda, součást zemědělského půdního fondu.
56. Odvolací soud zopakoval dokazování následujícími listinami. Ze sdělení obce Krušovice ze dne 1. 6. 2020 zjistil, že náhradní pozemky se nachází v zastavitelném území obce a jsou na základě schváleného územního plánu obce ze dne 3. 8. 2005 vyloučeny z převodu vzhledem k tomu, že jsou určeny územním plánem nebo regulačním plánem nebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnou stavbou nebo stavbou dopravní infrastruktury nebo touto stavbou již zastavěny. Ze zprávy Městského úřadu v Novém Strašecí, odbor výstavby, ze dne 12. 6. 2020 bylo zjištěno, že náhradní pozemky nejsou vyloučeny z převodu, neboť nejsou rozhodnutím o umístění stavby/územním souhlasem určeny k zastavění veřejně prospěšnou stavbou nebo stavbou dopravní infrastruktury nebo touto stavbou již zastavěny. Oproti soudu prvního stupně se odvolací soud domnívá, že obě zprávy si, co se týče skutkových zjištění, nekonkurují, neboť stavební úřad se k překážce převoditelnosti vyjádřil pouze z hlediska existence územního rozhodnutí o umístění stavby (zda takové rozhodnutí bylo vydáno, neboť takové rozhodnutí je právě v kompetenci stavebního úřadu dle ustanovení § 6 odst. 3 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), nikoli z hlediska obsahu územního plánu (jaké stavby jsou na daných pozemcích plánovány). Z textu územního plánu obce Krušovice platného od 3. 8. 2005 plyne, že plánovanými stavbami je stavba trafostanice, rozvodu elektřiny, dále stavba rozvodu vody, kanalizace a plynu.
57. Dále odvolací soud doplnil dokazování sdělením Městského úřadu Rakovník, odboru výstavby, oddělení - úřad územního plánování a regionálního rozvoje ze dne 22. 2. 2021, který je správním

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Brejchová

úřadem příslušným k podání vyjádření podle ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 503/2012 Sb. v souladu s ustanovením § 6 odst. 1 stavebního zákona (obecní úřad s rozšířenou působností je označován jako „úřad územního plánování“). Z tohoto sdělení bylo zjištěno, že dle platné územně plánovací dokumentace se pozemky parc. č. 555/116, 556/64 a severní část parc. č. 556/61 a 556/62 nacházejí v zastavitelném území v urbanizované polyfunkční ploše „Čistě obytné plochy venkovského charakteru“ označené jako lokalita č. 2. Pozemky parc. č. 570/15 a jižní část parc. č. 556/61 a 556/62 se nacházejí v monofunkční urbanizované ploše „Veřejná zeleň“ označené jako lokalita č. 10, dle výkresu grafické části územního plánu se nachází v ochranném pásmu hřbitova. Na pozemcích (s výjimkou parc. č. 570/15) jsou vymezeny plochy pro veřejně prospěšné stavby – nové rozvody elektřiny, vody, kanalizace a plynu pro zajištění technické infrastruktury pro lokalitu č. 2, na pozemku parc. č. 556/1 je navržena trafostanice.

58. Na základě provedeného dokazování odvolací soud dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by převodu náhradních pozemků bránila zákonná překážka nebo že by tyto pozemky byly pro převod nevhodné z jiných důvodů. Pozemky nejsou dotčeny církevním restitučním nárokem a nejsou dotčeny ani nárokem jiné oprávněné osoby dle zákona o půdě či zákona č. 503/2012 Sb. Na pozemcích (s výjimkou parc. č. 570/15) je sice plánována stavba, ale jde o stavbu technické infrastruktury (rozvod elektřiny, vody, plynu, kanalizace) v rámci plánované výstavby venkovského bydlení, přičemž pozemky, na nichž je takováto stavba technické infrastruktury plánována (která není určena pro veřejně prospěšnou stavbu), nejsou dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona č. 503/2012 Sb. (s účinností od 1. 11. 2019) z převodu vyloučeny. V tomto směru nebylo mezi účastníky ani sporu. Sporné zůstalo pouze to, zda je z převodu vyloučen pozemek parc. č. 556/1, na němž je plánována stavba trafostanice. Vzhledem k tomu, že stavba trafostanice dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) bod 2. stavebního zákona patří mezi stavby technické infrastruktury, dospěl odvolací soud k závěru, že se výluka ze zákazu převodu vztahuje i na tento pozemek.
59. Bylo-li zjištěno, že některé náhradní pozemky či jejich části se nachází v ochranném pásmu hřbitova, odvolací soud odkazuje na soudní praxi, která přijala závěr, že tato skutečnost není bez dalšího relevantní (nebylo-li kupř. zjištěno, že vlastník tohoto pozemku by byl ochranným pásmem limitován až do té míry, že pozemek nemůže ani zemědělsky obhospodařovat; srov. např. usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 2009/2019). Pozemky parc. č. 570/15, 556/61, 556/62 jsou evidovány jako orná půda a pro zemědělské účely jsou skutečně využívány. Skutečnost, že leží v ochranném pásmu hřbitova, nebrání tomu, aby byly nadále takto užívány, a proto zde není důvod, aby byly z převodu vyloučeny. Důvodem pro nevydání není ani to, že je na nich (na části) plánována veřejná zeleň (rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 2067/2020). Pozemky jsou zemědělsky obhospodařovány, veřejným užíváním dotčeny nejsou, a proto odkaz na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1961/2015, který byl vydán v odlišných individuálních skutkových poměrech (náhradní pozemek byl již užíván výhradně pro veřejné účely nacházející se v Centrálním parku Pankrác v Praze) není příslušný.
60. Co se týče pozemků parc. č. 556/116 a 556/64 odvolací soud neshledal důvodným argument, že tyto pozemky jsou nepřevoditelné proto, že jsou určeny k výstavbě, neboť taková skutečnost není v zákoně o půdě ani v zákoně č. 503/2012 Sb. vymezena jako zákonná překážka pro převod. Převodu dle odvolacího soudu nebrání ani evidovaná nezemědělská povaha těchto pozemků, neboť dle soudní praxe to, že pozemky jsou evidovány jako ostatní plocha, neplodná půda či manipulační plocha samo o sobě neznamená, že se nejedná o zemědělský půdní fond; ten totiž podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb. o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů, tvoří nejen pozemky zemědělsky obhospodařované (tj. orná půda, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady, trvalé travní porosty), ale i půda, která byla a má být nadále zemědělsky obhospodařována, ale dočasně obdělávána není (usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 2031/2019). Za situace, kdy z popisu i fotografií ve znaleckém posudku vyplývá, že dané

pozemky zemědělskému využití mohou sloužit, odvolací soud nemá za to, že by šlo o pozemky pro převod nevhodné.

61. Pro úplnost odvolací soud ještě dodává, že překážkou pro převod není ani existující stavba nadzemního elektrického vedení včetně sloupů jakožto stavba technické infrastruktury dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona č. 503/2012 Sb. (usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 4325/2018) a překážkou pro převod není ani dřevěný přístřešek na pozemku parc. č. 570/15, neboť dle fotografie (101 pv) jde o stavbu movitého charakteru, kterou lze přemístit a nepřichází proto do úvahy výluka podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě.
62. Za stavu, kdy hodnota shora uvedených náhradních pozemků nepřevyšuje hodnotu nevypořádaného restitučního nároku žalobce, odvolací soud uzavírá, že byly splněny předpoklady pro převod náhradních pozemků, a proto rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrdil s tím, že restituční nárok žalobce byl uspokojen co do částky 558 922 Kč.
63. Soud prvního stupně rozhodl správně i o náhradě nákladů řízení mezi účastníky podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. za situace, kdy žalobce byl v řízení úspěšný co do základu nároku i jeho výše. Pokud jde o rozsah uspokojení tohoto nároku vydáním náhradních pozemků, je nutné vzít v úvahu, že jde o řízení, v němž soud není vázán žalobním petitem ve smyslu ustanovení § 153 odst. 2 o. s. ř. a pokud by se v průběhu řízení prokázalo, že vybraný pozemek není k převodu způsobilý, ať již pro zákonnou překážku či pro nevhodnost převodu z jiného důvodu, lze žalobě vyhovět i převodem jiného vhodného pozemku. Proto pokud důvodem částečného zastavení řízení byla procesní reakce žalobce na zjištěnou nepřevoditelnost konkrétního pozemku nebo na skutečnost, že pozemek byl převeden na jinou oprávněnou osobu, není možno tuto skutečnost zohlednit jako procesní neúspěch. Žalobci vznikly náklady za zastoupení advokátem, přičemž vzhledem k tomu, že předmět řízení lze ocenit, soud prvního stupně správně vycházel při určení odměny za jeden úkon právní služby z tarifní hodnoty určené podle ustanovení § 8 odst. 1 advokátního tarifu, tj. z hodnoty náhradních pozemků. Tento závěr odpovídá i konstantní judikatuře Nejvyššího soudu (usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 2040/2017, usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 1867/2015 aj.). Co do struktury a výše náhrady odvolací soud odkazuje na správné odůvodnění napadeného rozsudku. Odvolací soud tak věcně správný nákladový výrok II. podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrdil.
64. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto za použití ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. v souladu s ustanovením § 151 odst. 1 věty před středníkem o. s. ř. podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalobce byl v odvolacím řízení procesně úspěšný. V této fázi řízení mu vznikly náklady za zastoupení advokátem ve výši 26 233 Kč sestávající z odměny za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání, účast u odvolacího jednání) po 10 540 Kč (počítáno z tarifní hodnoty 558 922 Kč) podle ustanovení § 7 bod 6., § 8 odst. 1 advokátního tarifu, z náhrady hotových výdajů po 300 Kč ke každému úkonu právní služby podle ustanovení § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu – 600 Kč a z náhrady za 21 % DPH ve výši 4 553 Kč. Žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve lhůtě podle ustanovení § 160 odst. 1 věty před středníkem o. s. ř., k rukám advokáta žalobce podle ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Rakovníku, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Brejchová

Nebude-li povinnost tímto rozsudkem stanovená splněna dobrovolně a v určené lhůtě, lze se jejího plnění domoci návrhem na soudní výkon rozhodnutí či exekucním návrhem.

Praha 9. března 2021

JUDr. Oto Kubeš v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Brejchová

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12.04.2021 a je vykonatelné. Připojení doložky provedla Jitka Černá dne 19.04.2021.